

JANUAR

Matic Irman Kolar

Letos je zaključek prvega ocenjevalnega obdobja sovpadel z začetkom zimskih počitnic, ki so letos prej zaradi svetovnega prvenstva v nordijskem smučanju, ki se bo odvijalo v Planici.

Osmošolci so bili v začetku januarja v šoli v naravi v Fiesi, kjer je bil poudarek na naravoslovnih vsebinah, seveda pa ni manjkalo sproščenega in veselega druženja. Učenci od 6. do 9. razreda smo uživali na BUMfestu v Žalcu, devetošolci so se učili uporabe defibrilatorja, nekaj učencev pa se je udeležilo tudi mediacijskega tabora. V času 8. Tedna pisanja z roko, katerega nosilna tema je Mislim tiho, pišem počasi, sta nas obiskali Nina Novak in pisateljica Aksinja Kermauner.

Dogajalo se je ...

BUMfest

V petek, 20. januarja, se je v Žalcu otvoril 15. BUMfest, kjer so nastopale različne tolkalne skupine: Funky Currywurst brothers, SToP in Piscore. Učenci višje stopnje smo se udeležili predstave Funky Currywurst brothers. Po prvi šolski uri smo pomalicali, se oblekli in pred športno dvorano počakali na avtobus, ki nas je peljal v Žalec. Predstava se je začela ob desetih v Domu II. slovenskega tabora. Sprva je napovedovalec predstavil skupino Funky Currywurst brothers: dva prijatelja Johannes iz Avstrije in Peter z Danske.

Njun cilj je bil predstaviti, kako lahko kot inštrument uporabimo kar koli. To jima je tudi uspelo. Uporabljala sta kovčke, otroške igrače, cevi, čevlje, svoji telesi, bobne, na koncu pa sta oblekla še kombinezone z zvonci in zaigrala Ples sladkorne vile iz Hrestača – Pyotr Ilyich Tchaikovsky.

Meni se je zdel nastop zelo zabaven. Zdi se mi, da se vsak strinja z mano. Med nastopanjem sta bila zelo zabavna s svojo tekmovalnostjo, oba pa imata izreden talent za ritem in natančnost. Všeč mi je bilo, kako sta v nastop vključila tudi humor. S publiko sta bila zelo interaktivna, tako da se je bilo nemogoče dolgočasiti.

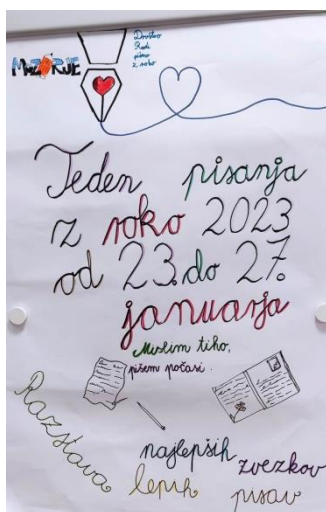

Edina stvar, ki mi ni bila všeč, je, da je bil nastop prekratek. Vendar verjamem, da sta bila Johannes in Peter res utrujena, saj sta ves čas skakala po odru.

Po predstavi smo se z avtobusi vrnili v Mozirje in nadaljevali s poukom.

Kaja Cajner, 9. a

TEDEN PISANJA Z ROKO

Ambasadorka 8. Tedna pisanja z roko je dr. Aksinja Kermauner, specialna pedagoginja in pisateljica. Skupaj z Nino Novak nas je obiskala 26. januarja.

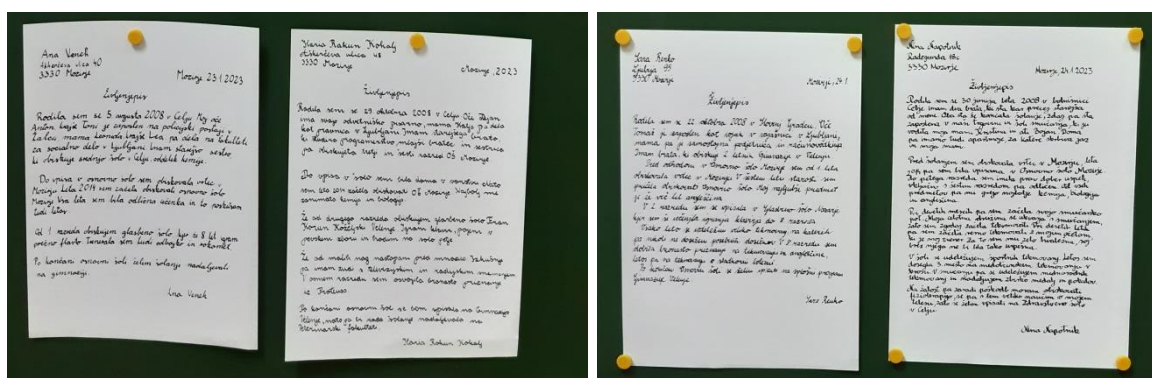
Kot predsednica društva Radi pišemo z roko nas je poučila o izvirnosti, temeljni lastnosti pisave, in prednostih pisanja z roko, posebej v primerjavi s tipkanjem na tipkovnico, ki v digitalizirani dobi, v kateri se nahajamo, seveda prevladuje. S tem in s predstavljanjem svojih umetniških del nas je skušala spodbuditi k pogostejšemu pisanju z roko ter nas navdušiti nad pisano besedo.

V projektu smo sodelovali vsi učenci naše šole. V prostorih knjižnice je nastala razstava zvezkov, razglednic, spominskih knjig ...

Devetošolci so pisali svoje življenjepis.

TABOR ZA VRSTNIŠKE MEDIATORJE

Učenci 9. razredov, ki želimo postati mediatorji, smo se 16. decembra ob 17. uri zbrali v šoli, da bi se usposobili za mediatorje.

Najprej smo skupaj z našo mentorico, učiteljico Darinko Marinc, pripravili prostor, v katerem smo se učili, vadili in kasneje tudi spali. V učilnici matematike smo stole postavili v krog in hitro pričeli z najrazličnejšimi vajami. Začeli smo spoznavati postopek vodenja pogovora med mediantoma (učencema, ki sta v prepiru). Igrali smo se igro spretnega, aktivnega poslušanja in v parih opažali razliko med pozornim in nepozornim poslušanjem. Poglobili pa smo se tudi v čustva, kjer smo spoznali, da obstajajo osnovna čustva in različna razpoloženja. Med osnovna čustva tako štejemo veselje, žalost, jezo in strah, razpoloženja pa so lahko dolgočasnost, vzvišenost, vznemirjenost, zaskrbljenost in druga.

Med čakanjem na učiteljico, ki je odšla v gostilno Pr'pek po večerjo, smo kartali in igrali igro Activity, nekateri pa so se pogovarjali. Po večerji smo se preoblekli v pižame in nadaljevali s spoznavanjem mediacije. Tokrat smo se naučili najrazličnejša vprašanja, ki morajo biti odprta, kar pomeni, da odgovor nanje ni le da ali ne. Okoli desete ure smo končali z učenjem in imeli čas za zabavo. Lahko smo poslušali glasbo, plesali, se pogovarjali, nekateri pa so se lotili še učenja meditacije. Nato pa smo si skupaj ogledali še film Pitch Perfect in odšli spat.

Potem ko smo se zjutraj uredili, pojedli zajtrk in pričeli pospravljati prtljago, smo nadaljevali učenje z učenjem. Reševali smo različne delovne liste in z njimi utrdili znanje ter spoznali še jaz sporočila, ki velikokrat pomagajo pri reševanju sporov. S skupno močjo smo prišli zelo daleč in ob koncu vadili že igranje v skupinah, kjer sta bila dva mediatorja, dva pa medianta.

Tabor je bil lepa izkušnja in bo ostal v mojem spominu za vedno.

Sara Renko, 9. b

PRVA POMOČ IN OŽIVLJANJE

V torek, 17. januarja, smo se devetošolci v okviru interesne dejavnosti **prva pomoč** učili oživljati s pomočjo defibrilatorja AED.

Šesto uro so se zbrali v učilnici kemije in biologije, kjer so spoznali predavateljico – medicinsko sestro iz Nazarij. Sprva so se seznanili s pravili: oživljanje nikoli ni odveč; če se med oživljanjem zlomijo rebrne kosti in pride do odprtega zloma, kost pokrijemo s čisto krpo; če pa pride do prometne nesreče in je oseba v avtu brez srčnega utripa, jo spravimo iz avta in začnemo z oživljanjem, četudi s tem poškodujemo hrbtenico osebe.

Po zastavljenih pravilih nam je medicinska sestra demonstrirala oživljanje, kasneje pa je vsak od nas poskusil sam. Postopek pa je takšen: najprej preveriš okolico in zagotoviš svojo varnost, potem glasno vprašaš osebo, če te sliši. Če prikima, jo obrneš v bočni položaj. Če oseba ne reagira, jim dvigneš brado in prisloniš uho k ustnicam. Če sta hrbtenica ali vrat osebe poškodovana, tega ne smeš storiti, saj sicer le poslabšaš stanje poškodbe. Sproti opazuješ, če se prsa premikajo. Če oseba ne diha, pozoveš nekoga, da pokliče 112 in poišče defibrilator. Takoj začneš oživljati. Eno dlan položiš na drugo in ju položiš nad nahajališče srca. Pomembno je, da si v klečečem položaju, saj je treba za oživljanje uporabiti vso svojo telesno težo, da lahko potisneš približno dva centimetra globoko. Pogosto se zgodi, da rebrne kosti počijo.

Ko nekdo prinese defibrilator, položiš eno nalepko na levo stran prsi, stran od srca, drugo pa na desni bok. Če ima oseba hude opekline ali rane na teh mestih, je pomembno, da jih nalepimo tam, kjer bo električni tok šel skozi srce – recimo na hrbtu za srcem in na prsih pred srcem. Ko so nalepke nameščene, je treba osebo pustiti pri miru, da lahko defibrilator analizira stanje osebe. Če ne zazna srčnega utripa, napove oživljanje z električnim šokom. Takrat se pod nobenim pogojem ne smeš dotikati osebe, saj lahko škoduješ sebi. Ko defibrilator opravi svoje, nadaljuješ z oživljanjem na ritem, ki ti ga pove defibrilator (100–120 bpm). Največ, kar lahko v tem primeru storiš, je, da počakaš na reševalce. Če postaneš utrujen, moraš oživljanje takoj predati nekomu drugemu.

Meni se je predavanje zdelo zelo pomembno in zanimivo. Oživljanje je nekaj, kar bi vsak človek moral znati. Nikoli ne veš, v kakšni situaciji se lahko znajdeš.

Eden izmed defibrilatorjev v Mozirju se nahaja tudi pred glavnim vhodom v našo šolo.

Kaja Cajner, 9. a

Prijateljstvo

Dober prijatelj je kot štiri peresna deteljica, ki jo težko najdeš, a ko jo, ti prinese srečo (pozitivne misli.com).

Prijateljstvo ... ni nekaj, česar se naučite v šoli. A če se niste naučili pomena prijateljstva, potem se niste naučili ničesar (pozitivnemisli.com).

Čez leta veliko ljudi vstopi in odide iz tvojega življenja. Ampak pravi prijatelji pustijo sledi v tvojem srcu (pozitivnemisli.com).

Samo pravi prijatelji zmorejo iz slona narediti muho in ne obratno (pozitivnemisli.com).

Potrebujemo stare prijatelje, da se z njimi staramo, in nove prijatelje, da nas ohranjajo mlade (pozitivnemisli.com).

Zame je prijateljstvo pojem, ki ga je težko opisati. Prijatelji so različni in tako tudi občutki z njimi. Od mojih prijateljev nikoli nisem pričakovala, da bi morali biti popolni in se vedno strinjati z mano, pričakujem pa, da mi bodo stali ob strani, ko mi bo težko in mi bodo pomagali, tako kot jim bom tudi jaz. Ne moreš vedno pričakovati in zahtevati, da bo točno tako, kot ti rečeš. Pomembno je, da pogledaš najprej sebe in se vprašaš, ali si ti tak, kot hočeš, da je tvoj prijatelj.

Imam veliko prijateljev. Z nekaterimi se srečujemo vsak dan, z nekaterimi nekajkrat na teden, z nekaterimi pa le nekajkrat na leto. Ni pomembno le kolikokrat se s prijateljem srečaš, ampak tudi, kako se ob njem počutiš. S prijateljem lahko počneš marsikaj. Najbolje pri prijateljih pa je, da niso pogojeni s številom: imaš jih lahko nekaj ali pa samo enega – če je ta pravi, je to čisto dovolj.

Gea Goličnik, 6. a

Prijateljstvo je nekaj posebnega, je kot zaklad.

Rada imam, da mi moja prijateljica stoji ob strani, me tolaži, razveseli ob slabih dnevih, me spodbuja pri raznih podvigih. S prijateljico si zaupava skrivnosti, ki pa jih ne izdava drugim. Poleti se skupaj kopava v bazenu, se igrava, prespiva druga pri drugi. V zimskem času skupaj delava snežaka, igluje, predvsem pa je zabavno kepanje.

Od svojih prijateljev pričakujem, da me sprejmejo takšno, kakršna sem, me spoštujejo, ne zaničujejo in so do mene prijazni.

Alenka Repše, 6. a

Prijateljstvo je zame vez med ljudmi, ki se pogovarjajo, izmenjujejo zgodbe ter izkušnje. Sama imam veliko prijateljic, a najboljša je le ena. Od prijateljev pričakujem spoštovanje, pomoč in veliko zabavnih trenutkov. To si tudi sama prizadevam za svoje prijatelje. S prijatelji počnemo veliko stvari, pomembno pri tem pa je, da se zabavamo.

Ana Oblak, 6. a

PESEM O PRIJATELJSTVU

*Prijateljstvo pomeni mi,
da prijatelj ob strani mi stoji,
da pomaga v težkih časih mi,
da oporo mi ponudi
in se zame postavi.*

*Prijateljstvo pomeni mi,
da med nama je veliko prijaznosti,
da imava rada enake stvari,
da skupni so interesi najini.*

*Od prijatelja pričakujem,
da mu lahko zaupam in skrivnosti povem,
da je tak, kakršen je,
ni nasilen in ima spoštovanje.*

*Moj najboljši prijatelj je Nejc,
veliko skupnega imava,
rada se zabavava in igrava,
včasih ušpičiva tudi kakšno traparijo,
zaradi katere starši malo norijo.*

Bor Rakun Kokalj, 6. a

Prijateljstvo je grenko-sladko kot življenje.
Prijatelju lahko poveš vse, kar te muči in mori.
Prijatelji ostanejo za vedno v tvojem srcu.
Prijateljstvo je odnos med osebami, ki se dobro razumejo.
S prijatelji doživimo veliko trenutkov, ki jih ne pozabimo.
Prijateljstvo je vrednota, ki je razen družine med najpomembnejšimi v življenju.
Prijateljstvo pomeni varnost, iskrenost, spodbudo ...
Ko si čisto na tleh, te prijatelj pobere in zakorakata novim zmagam naproti. Moja prijateljica mora biti razigrana, iskrena, poštena in predvsem prijazna ter ne ošabna. Od dobre prijateljice si želim, da je razumevajoča, zaupljiva in da ima podoben karakter kot jaz. Pričakujem pa razumevanje in medsebojno pomoč .
S prijateljico se učiva, druživa, pogovarjava, delava naloge, si nagajava . . .

Zala Čokan, 6. a

Pravo prijateljstvo je dragoceno darilo.
Pravi prijatelji so vedno z nami, ko nam je lepo ali pa težko.
Najboljši prijatelj je prijatelj, ki o tebi govori lepo tudi za tvojim hrbtom.
Najboljši prijatelj te ima rad takšnega, kot si, in mu ne pride na pamet, da bi te spremenil.
Pravi prijatelji so kot diamanti: svetli, lepi, dragoceni in vedno so v slogu.
Meni pomeni prijateljstvo največ na svetu. Brez prijateljev bi bil svet črn, dolgočasen in brez smisla. Moja prijateljica je tista, ki ve, kdo sem in kaj želim, da me ne spreminja in me razume. Od prijateljice pričakujem, da me podpira, mi pomaga, da mi zaupa, da me razume in ne spreminja. Pričakujem tudi veliko zabave, veselja in veliko smešnih trenutkov. S prijateljico se popoldan in ob vikendih veliko druživa, pogovarjava oz. piševa po telefonu, se igrava pri njej ali pri meni doma in skupaj počneva še veliko drugih stvari. Imam veliko prijateljev, a moja najboljša prijateljica je samo ena. Ni važno, če imaš samo enega prijatelja, važno je, da je ta prijatelj pravi in da se ob njem počutiš varno, sprejeto in da se ob njem zabavaš.
Če zaključim, je prijateljstvo nekaj najlepšega na svetu. Prijateljstvo ni nekaj, kar se naučite v šoli. Ampak, če se niste naučili pomena prijateljstva, potem se res niste naučili ničesar.

Ana Vita Tamše, 6. a

Kaj je pravzaprav sploh prijateljstvo? Prijateljstvo je največji zlati zaklad, zato ga moramo skrbno varovati, da ga ne poškodujemo. Prijateljstvo je kot vino življenja, ki ga ni veliko, a je mogočno in ga je potrebno spoštovati. Če ne bi bilo prijateljev, potem se k nikomur ne bi mogel zateči v stiski in nikomur ne bi mogel zaupati svojih skrivnosti.

Meni prijateljstvo pomeni vse, saj prijateljem lahko poveš čisto vse in se zanesesh na njih, kadar to potrebuješ. Prijatelji niso kdor koli, ampak so ljudje, ki ti priskočijo na pomoč v sreči ali v nesreči. Vedno držijo s tabo, tudi ko nimaš prav. Pravi prijatelji o tebi govorijo dobre stvari, tudi ko te ni zraven. Od svojih prijateljev ne smeš pričakovati, da bodo popolni, lepi, vedno najboljši v vsem in da bodo ves čas hodili za teboj ter opravljali delo namesto tebe, ampak da bodo takšni, kot so. Do njih pa se moraš vedno obnašati, kot si želiš, da bi se oni obnašali do tebe. Prave prijatelje namreč spoznaš v nesreči, kar pomeni, da jih spoznaš šele, ko ti pomagajo in te zagovarjajo prav pri vsem. Nikoli te ne izdajo – če te, potem to niso pravi prijatelji. Pomembno je tudi to, da ko enkrat spoznaš svojega pravega prijatelja, se ob njem zabavaš in počneš prav vse, kar ti srce poželi.

Ni pomembno koliko prijateljev in prijateljic imaš, dovolj je samo eden, če je ta pravi. Vedno zaupaj v čar prijateljstva!

Alisa Hren, 6. a

Domišljija ne pozna meja

ZMEŠNJAVA S ČASOM

Pred davnimi časi je za devetimi vodami in devetimi gorami živel znanstvenik in čarovnik Oz. Ukvarjal se je z neverjetnimi izumi, ki jih svet še ni videl. Nekega dne pa se je spomnil, kako mu je mama pripovedovala najrazličnejše pravljice. Ko je bil še otrok, je sanjari, kako bi rad te čudežne junake nekoč spoznal.

Odločil se je, da bo svoje sanje tudi uresničil. Tako je izumil časovni portal. Ko ga je prižgal, so iz njega pritekli vsi čudežni junaki iz vseh zgodbic in pravlji, ki so obstajale v tem širnem vesolju. Odprli so vrata in zbežali iz njegove hiše. Oz pa se je od presenečenja spotaknil ob Mačka Murija in se ujel v Zlatolaskine dolge lase. Dolgo se je reševal iz njenih las in zraven premišljeval, kam vse bodo junaki zbežali in kje vse jih bo iskal. Dobro jih je poznal, zato se je odločil, da bo najprej poiskal prijazne like.

Medtem ko je čarovnik Oz iskal pravljične junake po gozdu, so v mestu pobegli gusarji in zločinci kradli in ropali. Mojca Pokrajculja in 7 kozličkov so jih hoteli ustaviti, a so Mojci ukradli lonec, kozličke pa je požrl volk.

Oz je hodil po potki, prekrito z listjem, ko je nekaj zaslišal. Vse princeske, kraljice, principi in kralji so se zbrali ob velikem kresu sredi globokega gozda. Palčki so nabirali les za ogenj, čarovniki so s svojo magijo skrbeli, da se kres ne bi razširil in da se iz njega ne bi kadilo, saj bi potem vsi ugotovili, da so zbežali v gozd. Princeze in ostali člani kraljeve družine so si priredili pravo pojedino, ki so jo pripravili najboljši kuharji v celotni zgodovini. Takrat je na majhno jaso stopil Oz. Vsi so obstali in gledali znanstvenika. Predstavil se jim je in povedal, kaj se je zgodilo. Opravičil se je, saj ni vedel, da bo njegov izum povzročil tako zmedo. Povabili so ga, da prisede. Priznali so mu, da so se res na začetku prestrašili in zbežali, a so veseli, da so se lahko spoznali. Če ne bi odprl portala, se ne bi nikoli srečali. Tako se je pojedina nadaljevala.

Znanstveniku Ozu je zasvetila in zapiskala ura. Klicala ga je prijateljica Pika Nogavička. Povedala mu je, da v mestu nastaja kaos. Veliko lumpov in negativnih likov iz pravljic uničuje mesto, saj ropajo in kradejo vsepovprek. Ta klic pa so slišali tudi njegovi novi prijatelji, ki so stali okoli njega. Bili so takoj za akcijo, da rešijo ujete junake in vse barabine pošljejo nazaj v svoje pravljice. Čarovnik Oz pa je razmišljal, kako bo nastavljal časovni portal na način, da se bo to uresničilo.

Pripravili so se in spopad se je začel. Čarovnice in vile so preprečile, da bi zlobci lahko zbežali, vitezi pa so jih obkolili. A potrebovali bi še več pomoči. Z devetega hriba se je nekaj zaslišalo. Nekaj je prihajalo zelo hitro, zelo glasno in neustrašno. To je bilo 100 dalmatincev. Zagnali so se v spopad. Poleg njih pa so prišli tudi cesar z novimi škornji, sezuti maček in striček Pan. Skupaj so premagali zlobce in čas je bil, da gredo domov. Oz je moral pritisniti le še na gumb, pri tem pa razmišljal, kako je vesel, da je lahko spoznal svoje najljubše pravljичne junake.

Ko je pritisnil gumb, se je nekaj hudo zasvetilo. Oz je odprl oči in ugotovil, da je v pravljici. Misli je, da je nekaj narobe, da se je zmotil pri nastavljanju časovnega portala. Kmalu je spoznal, da ni nič narobe, saj je tudi on pravljичni JUNAK.

Gea Goličnik, 6. a

Poezija

Kip

Vsako noč si predstavljam kip pred svojimi očmi,
zgrajen z lastno roko Michelangela,
kip, ki predstavlja temelje lepote.

Vidim njegove vdolbine in detajle,
vendar vidim tudi razpoke in napake.
Kako je voda spremenila kamen,
ki je rodil idejo obstoja umetnine!

Četudi je umetnino načel zob časa,
je vseeno definirana kot umetnina.
Definirana ali nedefinirana – vseeno dokaz,
da ne potrebuješ lepote,
da sem ti zvesta do groba.

V muzeju v svoji glavi
krožim okoli kipa.
Bolj ko ga gledam,
bolj ko ga vidim,
sem jaz skoraj jaz,
na platformi pa stojiš ti.

Kaja Cajner, 9.a

Enosmerna vozovnica do pozabe

Rožnate stene, nekoč polne življenja,
začenjajo bledeti.
Odtisi mojih drobcenih rok
so le še bežno opazni.
Škatla na podstrešju je pokrita s prahom,
z igračami v njej se že dolgo ne igram.
Črke bežijo iz knjig,
zdaj so zame prevelike.
Tudi spomini so spakirali kovčke,
kupili so enosmerno vozovnico do pozabe.
Ostaneva le še jaz in stara zlata ura.
Hipnotiziral me je kazalec,
ki se nenehno vrti in ne gleda, kaj vleče za seboj.

Žana Praunseis, 9. b

Mojstrovina

Prebrala sem že tisoče knjig,
poslušala bilijone pesmi.
Hišo sem si zgradila iz črk,
dom ustvarila iz verzov.
Brezupno zaplavala v ocean ljubezni
in se skoraj utopila v njem.
Brezupno zatavala v gozd žalosti
in se skoraj izgubila v njem.
A po utrujajočih potovanjih
sem se ulegla v knjige
ter se zavila v njihove tople strani.
Pisala sem kitice in mislila,
da želim postati pesnica.
A edino po čemer je moja duša hrepenela,
je bilo to, da bi se tudi sama znašla v poeziji.
Ranljivo, magično, neprecenljivo.
Le enkrat sem si želela biti občudovana mojstrovina,
ne njen umetnik, ki osamljeno sedi v kotu galerije.

Žana Praunseis, 9. b